

[Udenrigsministeren.]

med alle lande, som har en sådan selvstændighed, så er det et rigtigt princip, og hvordan disse styres er kommet til verden, og om vi kan lide dem eller ikke lide dem, må komme i anden række; det må være et rigtigt princip for diplomatisk forbindelse. Men man må dog så føje til, at det er trods alt noget særligt med de såkaldte delte stater, for det kan meget let føre til, at hvis man anerkender den ene, så har man ikke anerkendelse af den anden, eller hvis man har forbindelse med den ene, så kan man ikke have forbindelse med den anden. Der er jo heller ikke, som det allerede er påvist, nogen fast logik i det forslag, der ligger her; der mangler jo, som bl. a. det ærede medlem hr. Stinus påpegede, flere stater, hvis vi endelig skal have dem alle med. Man kan altså ikke opnå dette universelle, og den klare logik, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen nu er specialist i, og som han så gerne vil praktisere her også, kan man altså ikke opnå.

Når hr. Aksel Larsen siger: opfatter jeg det forkert, eller er det sådan, at der er nogen traktat, der hindrer os i at anerkende Nordvietnam, så vil jeg gerne svare på dette retoriske spørgsmål, som det jo var, med at sige, at det er der ikke, og det er også klart sagt, at Nordvietnam opfylder de nødvendige krav, som man må stille for at kunne optage diplomatiske forbindelser med en stat, men at vi finder, at tidspunktet ikke er fredsfremmende, og at det er det, som er afgørende for os — det er blevet sagt klart, da vi tidligere drøftede spørgsmålet, og også i dag.

Stinus: Jeg skal til ære for hr. Sigsgaard klargøre et enkelt punkt med hensyn til det radikale venstres holdning til Nordkorea. Jeg gjorde mig i mit indlæg til talsmand for, at Danmark i FN skal arbejde på at ændre flertallets holdning, det flertal, der med USA i spidsen går ind for at invitere en repræsentant for Sydkorea til at deltage i debatten om Koreaspørgsmålet uden betingel-

ser samt en repræsentant for Nordkorea, forudsat at Nordkoreas regering forinden utvetydigt anerkender FNs kompetence til at behandle Koreaspørgsmålet. Vi ønsker altså, at Danmark skal arbejde på, at både Sydkorea og Nordkorea skal opfordres til at sende repræsentanter til FNs Koreadebat uden forhåndsbetingelser; altså det modsatte af det, hr. Sigsgaard ville lægge mig i munden.

Til hr. Aksel Larsen vil jeg gerne sige, at anerkendelse af i hvert fald nogle af de i forslaget nævnte regeringer ville være mulig, hvis der, som jeg sagde, kunne opnås bred enighed i folketinget om en ændring i den hidtidige udenrigspolitiske praksis. Men det ville altså indebære, at også Formosa og Sydrhodesia og formodentlig andre lande skulle anerkendes. Det ville også forudsætte — og det er det vigtigste af det — at vi over for omverdenen gjorde det helt klart, at dansk anerkendelse herefter kun var en folkeretlig formalitet; som jeg påpegede i mit første indlæg, er det ikke tilfældet i dag. Anerkendelse af en række af de nævnte lande uden en vedtaget ændring og uden at gøre det klart over for omverdenen, at Danmark nu fører en konsekvent anerkendelsespolitik; ville kunne opfattes som sympatitilkendegivelser over for visse regeringer. Det var netop sådanne sympatitilkendegivelser, vi efter det radikale venstres opfattelse skulle undgå i fremtiden. De kan undgås, hvis vi følger dette radikale forslag op.

Sigsgaard: Jeg takker for hr. Stinus' bemærkninger, der beroligede mig en hel del; det glæder mig, at det var en misforståelse, at jeg altså havde hørt forkert i første omgang.

Hr. Albertsen mente, at min fremstilling af Nigeriasituationen var farvet. Min stillingtagen er anderledes end hr. Albertsens, det kan man i hvert fald sige. Dernæst kan man sige, at Nigeriakonflikten er meget kompliceret, og at baggrunden for den er meget kompliceret, og at de, der har været mest